

Dan 9, 1.-18.

1 V prvním roce vlády Darjaveše, syna Achašvérošova, který byl médského původu a byl králem nad královstvím kaldejským,

2 v tom prvním roce jeho kralování jsem já Daniel porozuměl z knih počtu roků, o nichž se stalo slovo Hospodinovo proroku Jeremjášovi; vyplní se, že Jeruzalém bude po sedmdesát let v troskách.

3 Obrátil jsem se k Panovníku Bohu, abych ho vyhledal modlitbou a prosbami o smilování v postu, žíněném rouchu a popelu.

4 Modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, a vyznával se mu slovy: "Ach, Panovníku, Bože veliký a hrozný, který dbáš na smlouvu a milosrdenství vůči těm, kteří tě milují a dodržují tvá přikázání!

5 Zhřešili jsme a provinili se, jednali jsme svévolně, bouřili se a uchýlili od tvých přikázání a soudů.

6 A neposlouchali jsme tvé služebníky proroky, kteří mluvili ve tvém jménu našim králům, našim velmožům, našim otcům a všemu lidu země.

7 Na tvé straně, Panovníku, je spravedlnost, na nás je zjevná hanba až do tohoto dne; je na každém judském muži, na obyvatelích Jeruzaléma, na celém Izraeli, na blízkých i dalekých, ve všech zemích, do nichž jsi je rozehnal pro jejich zpronevěru, které se vůči tobě dopustili.

8 Hospodine, na nás je zjevná hanba, na našich králích, na našich velmožích a na našich otcích, neboť jsme proti tobě zhřešili.

9 Na Panovníku, našem Bohu, závisí slitování a odpuštění, neboť jsme se bouřili proti němu

10 a neposlouchali jsme Hospodina, našeho Boha, a neřídili se jeho zákony, které nám vydával skrze své služebníky proroky.

11 Celý Izrael přestoupil tvůj zákon a odchýlil se a neposlouchal tebe. Na nás je vylita kletba a zlořečení, jak je o tom psáno v zákoně Mojžíše, Božího služebníka, protože jsme proti tobě hřešili.

12 Dodržel jsi své slovo, které jsi promluvil proti nám a proti našim soudcům, kteří nás soudili, že uvedeš na nás zlo tak veliké, že takové nebylo učiněno pod celým nebem; tak bylo učiněno v Jeruzalémě.

13 Jak je psáno v zákoně Mojžíšově, přišlo na nás všechno to zlo. Neprosili jsme Hospodina, svého Boha, o shovívavost a neodvrátili se od svých nepravostí a nejednali prozíravě podle jeho pravdy.

14 Proto Hospodin bděl nad tím zlem a uvedl je na nás, neboť Hospodin, náš Bůh, je spravedlivý ve všech svých činech, které koná, ale my jsme ho neposlouchali.

15 Nyní, Panovníku, náš Bože, který jsi svůj lid vyvedl z egyptské země pevnou rukou, a tak sis učinil jméno, jaké máš až dodnes, zhřešili jsme, byli jsme svévolní.

16 Panovníku, nechť se prosím podle tvé veškeré spravedlnosti odvrátí tvůj hněv a tvé rozhořčení od tvého města Jeruzaléma, tvé svaté hory, neboť pro naše hříchy a viny našich otců je Jeruzalém a tvůj lid tupen všemi, kteří jsou kolem nás.

17 Nyní tedy, Bože náš, slyš modlitbu svého služebníka a jeho prosby o smilování a rozjasni tvář nad svou zpustošenou svatyní, kvůli sobě, Panovníku.

18 Nakloň, můj Bože, své ucho a slyš, otevři své oči a viz, jak jsme zpustošeni my i město, které se nazývá tvým jménem. Vždyť ne pro své spravedlivé činy ti předkládáme své prosby o smilování, ale pro tvé velké slitování.

V úvodu Daniel reaguje na proroctví Jeremiáše (Jer 25,12. , Jer 29, 10.-11. , 2 Paral 36, 20.-21.). Před 15 lety měl Daniel vidění, kterému nerozuměl. Bylo mu pouze jasné, že Izrael čekají krušné roky, ale vrátí se do Jeruzaléma. Má se naplnit 2300 večerů a jiter. Zatím se ale nic neděje. Lid je stále v Babyloně a ne v Jeruzalémě. Bůh něco slíbil, ale zatím nenaplnil. Jak na to Daniel reagoval? Mohl mít zákonický přídtup – vzít věci do svých rukou a chtít po Bohu pomoc. Danielova cesta je ale jiná. Je to naznačeno na začátku 9.kapitoly. Daniel projevil pokání. To nám dnes hodně chybí.

Jak projevít pokání? Je dobré sám sobě přiznat, že se potřebujeme kát. Čím Daniel vyjádřil naléhavost, kterou v sobě cítil? Oslovuje Boha přízvisky, zmiňuje Boží trest a zmiňuje, že vše je důsledek nedobrého chování Izraele, ne libovůle Boží.

Daniel používá v závěru modlitby imperativů. Zdálo by se, že Bohu poroučí – naslouchej, jednej, neotálej, viz, slyš. Ale je to volání zoufalého člověka. Proč je zoufalý? Sám byl zaopatřen dobře. Měl moc, postavení. Za sebe nemluvil, modlil se za celý svůj lid. Ale říká – MY jsme zhřešili, MY jsme dopustili věrolomnosti, MY a naši otcové. Úplně stejně řešil Mojžíš incident se zlatým teletem. Daniel cítí s lidmi svou sounáležitost. Pak přichází archanděl Gabriel a slibuje Mesiáše za 70 týdnů. Daniel je prostředníkem a předznamenává Mesiáše.

Aplikujme situaci na náš sbor. Co nám pomůže v řešení naší situace? Právě to MY a ne JÁ. V životě víry nás ničí právě to JÁ. Necítíme sounáležitost, sbor se rozpadá na atomy. Máme za sebe zodpovědnost, tak to chce Bůh.